

VÍTĚZSTVÍ

STARÁ FLOTILA 3

NICK WEBB

FANTOM Print
2019

Copyright © 2016 Nick Webb
Cover © Tom Edwards
Translation © Jakub Mařík

ISBN 978-80-7594-047-6

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

CADIZSKÝ UPRCHLICKÝ TÁBOR 127 OKRAJ GUNARATANA CITY, INDIRA, SEKTOR BRITANNIA

Poručík Rodriguez šlápl uprostřed ulice do špinavé louže, nadržil nos a zaklel. *Do hajzlu*. Bylo 27. století, technologie dostaly lidstvo ke hvězdám, kolonizovali desítky planet a vybudovali galaktickou civilizaci, která ještě před pár měsíci vzkvétala, jak se o tom jejich předkům ani nesnilo, a teď po ulicích volně tekly splašky.

Uprchlický tábor praskal ve švech. Postavili ho pro půl milionu uprchlíků ze sektoru Cadiz a nakonec jich přijal dvojnásobek. Když poručík Rodriguez procházel bahnitou ulicí plnou odpadků, v uších mu zněl nářek nemocných dětí. Malé špinavé děti se choulily v náručí svých strhaných matek, dívaly se ze dveří svých dočasných přístřešků a vyhlížely další dodávku jídla a vody z města.

Rodriguez věděl, že žádná nepřijde. Zásilky nejprve zpomalily na jednu za pár dní a pak na jednu týdně. Další už nepřijde.

Místo ní přicházelo něco jiného.

Přicházeli *oni*.

Oblohu zbarvil soumrak. Slunce zapadlo před několika minutami a Rodrigueze napadlo, že možná naposled. Čas se krátil. S výjimkou plačících dětí byl uprchlický tábor nepřirozeně tichý. Rodriguez překonal posledních sto metrů bahnitě ulice

plně odpadků a došel k přístřešku své rodiny. Tam na něj čekaly jeho děti. Snad už si zabalily, jak jim nakázal.

Když otevřel dveře, rozezněly se sirény uprchlického tábora, jejich kvílení se přidalo k dětskému pláči. To mohlo znamenat jen jediné.

Oni už jsou tady.

„Tati!“

Přiběhla k němu jeho dcera Elsa a objala ho kolem pasu. Tomas seděl v rohu a skláněl se nad svou babičkou, která se původně měla o děti starat, než onemocněla, a zesláblá teď kašlala na jediné posteli v přístřešku.

Poručík Rodriguez se vymanil z Elsinu objetí a šel ke své matce. Měla popelavou tvář, ale zmohla se na slabý úsměv.

„Jste připravení?“ zeptal se Rodriguez, když se k ní naklonil blíž.

Přikývla.

„I ty?“ dodal.

Natáhla k němu rozechvělou ruku. „Běž,“ řekla a rozkašlala se. Dlaň se od úst vrátila od krve.

„Mami, já tě neopustím.“ Chystal se ji zvednout, ale ona ho s překvapivou silou odstrčila.

„Řekla jsem, že máš jít. Děti už jsou připravené. Dochází vám čas. Dostaň je do bezpečí. Já budu...“ Podívala se na Tomase a Elsu a přinutila se kvůli nim k úsměvu. Vždy byla skvělou herečkou. „Já budu v pořádku.“

Venku kvílely sirény. V šeru se překřikoval dav.

Rodriguez bezhlesně zaklel a popadl dva batohy u dveří. Své věci měl uložené v hangáru na základně stíhacích letounů na druhé straně Gunaratana City. Jak bylo u stíhacích pilotů pravidlem, cestoval vždy nalehko. Na vyzvednutí svých věcí však neměl čas. Neměl čas vůbec na nic. Mohl jen utíkat.

Přicházeli a bylo jich hodně. Před půlhodinou na monitoru v hangáru viděl záběry ze skenerů. Dvacet mateřských lodí Roje a něco úplně nového – neskutečně obrovskou bitevní

VÍTĚZSTVÍ

lod', která se poprvé objevila před týdnem během invaze Roje do hvězdokupy Mao.

Mao Prime už neexistovala.

Zemřelo osm miliard lidí.

Výzvědné lodě hlásily, že povrch planety, kdysi zářícího kosmopolitního klenotu Čínské komunistické unie, je teď sterilní ohnivou pustinou.

Rodriguez vystrkal děti ze dveří a naposledy se ohlédl za svou pobledlou matkou. Ta rty naznačila *Miluji tě*. Rodriguez mrkáním zahnal slzy a zmohl se jen na přikývnutí, než se otočil zpátky k páchnoucí bahnité ulici.

Transportér bude odlétat brzy, zbývalo jen pár minut. Když procházeli rušnými ulicemi, kam se nahrnul dav uprchlíků panikařících kvůli sirénám, Rodrigueze napadlo, jestli ho kvůli opuštění stanoviště postaví před vojenský soud. Ale co by zmohl jeden stíhací pilot proti nezastavitelné síle, která se k nim blížila? Jak by mohli před vojenský soud poslat někoho, kdo se jen snažil dostat své děti do bezpečí? Mohl by jeden muž něco změnit, když stáli proti tak silnému nepříteli?

Granger mohl. Hrdina Země, který údajně zemřel a pak se vrátil, aby odrazil Roj. Alespoň tak se to tvrdilo, ale Rodriguez tomu úplně nevěřil a nepřesvědčily ho ani videozáběry.

Na tom však už nezáleželo. Rodriguez vzhlédl k tmavnoucí obloze a sevřel se mu žaludek, když nad východním obzorem spatřil skupinku zvětšujících se světél – dvacet malých teček obklopujících jednu velkou.

Nepřítel se blížil, ale stejně tak i Hrdina Země. Rodriguez slyšel, že Grangerova flotila už je na cestě, aby je zachránila. Jenže on viděl i taktickou obrazovku. Granger v žádném případě nemohl dorazit včas. Ten muž možná dokázal dělat zázraky, ale vypadalo to, že dnes mu štěstí došlo. Než se tu Katapult ukáže, z Indiry bude stejná pustina jako Mao Prime. Zničí ji stejně jako sektory Cadiz, Veracruz, Merida, New Oregon a Calibri.

Na místní vesmírný přístav dorazili o pět minut později. Po krátkém zoufalém pátrání po transportéru se však Rodriguez začínal obávat, že odletěl bez nich.

„Jste tu pozdě, tati?“ zeptal se Tomas.

Rodriguez tiše zaklel, ale pak si oddechl úlevou, když zahnul za roh a spatřil malou nákladní loď, jejíž kapitán netrpělivě čekal u stále spuštěné rampy.

„Pojď, Elso,“ pobídl svou dceru. Tomas šel hned za ní.

Vyšel po rampě, ale ještě jednou se ohlédl a podíval na oblohu, kde shluk jasných světel zvěstoval jejich zkázu. Byla teď větší, bližší a rozptýlenější. Několik se jich dál drželo na obzoru, ale další stoupala vysoko na oblohu.

Země se otrásla, začalo to hlubokým hučením a nakonec to rozklepalo všechny panely v nákladní lodi. Rodriguez se s nepříjemným tušením zahleděl k obzoru a zesinal, když se stovky kilometrů daleko zvedlo hříbovité mračno.

„Přestaň tam vyčumovat a zavři!“ zaječel z kokpitu pilot. Poručík Rodriguez udeřil do zavírání rampy a nahnal děti k řadě sedadel. Až na tři byla všechna plná. Posadili se a Rodriguez dětem pomohl s pásy.

„Hej,“ řekla mladá dívka, která seděla naproti. „Není to uniforma pilota? IDF pilota?“

Rodriguez uhnul pohledem, dívku ignoroval a soustředil se jen na Elsin pás.

„Proč jsi tady dole? Proč za nás nebojuješ?“ Dívka byla viditelně rozrušená, celá se trásla a těkala očima mezi zavřenými dveřmi, Rodriguezem a kokpitem. „Oni přicházejí! Oni přicházejí! Proč nejsi tam venku? Oni přicházejí! Oni –“

Žena sedící vedle ní, matka nebo babička, ji chytla za ruku. „Uklidni se. Dostává odsud svoje děti. Stejně jako my ostatní.“

„Ale on je stíhací pilot! Může je zastavit! Může –“

Žena s dívkou trásla, dokud se neutišila. „Je nic nezastaví! Jeden člověk na tom nic nezmění. Nech ho na pokoji.“

Je nic nezastaví.

VÍTĚZSTVÍ

Rodriguez zpod saka vytáhl růženec a s tichou modlitbou začal probírat korálky. Věděl, že už jsou vysoko v atmosféře a daleko od hrozivé singularitní zbraně, která ničila povrch planety. Jenže dostat se přes flotilu Roje bude něco úplně jiného.

Jeden člověk na tom nic nezmění.

V Rodriguezově hlavě kromě otčenáše zněla jen jedna další myšlenka.

Kde sakra jsi, Grangere?

2.

MŮSTEK, ISS WARRIOR 0,3 SVĚTELNÉHO ROKU OD INDIRY, SEKTOR BRITANNIA

Kapitán Timothy Granger přecházel sem a tam po můstku *Warriora*. Přiletěl pozdě a to ho uvnitř zabíjelo. Každá ztracená vteřina byla jako dýka zaražená do břicha, protože věděl, že každou vteřinu možná umírá dalších deset tisíc lidí.

„Zahajuji k-skok dvacet sedm,“ oznámil podporučík Prince.

Scéna na hlavní obrazovce se změnila a jasná hvězda v jejím středu se trochu zvětšila. Hvězdu obíhala planeta, na které žily miliony lidí a ke které se s příliš velkým náskokem přibližoval Roj.

„Už nám CENTCOM poslal informace o flotile Roje u Indiry?“

Podporučík Prucha pomalu zavrtěl hlavou. „Je mi líto, pane. Všechny základny ve vnější soustavě se odmlčely před patnácti minutami. Poslední zpráva hlásila dvacet přilétajících plavidel.“

Roj v posledních dvou týdnech náhle změnil taktiku a následky byly smrtící. Místo aby jejich lodě do soustavy vletěly pomalu a poskytly tím obyvatelstvu čas na panikaření, nyní ve velké přesile útočily co nejrychleji. Válka se od občasných útoků tří, čtyř mateřských lodí přesunula do nové fáze. Do vyhlazovací fáze.

Zatím jste ještě nic neviděli, řekla mladá pilotka Millerová,

VÍTĚZSTVÍ

když jí zachránili život vpíchnutím rojové hmoty. Nelhala. Rozsah nové ofenzivy Roje bral dech. Během posledních dvou týdnů byly zcela zničeny tři planety. Ztratili stovky lodí a miliardy životů.

Dalším cílem byla Indira, planeta v samém srdci prostoru Sjednocené Země, která se nacházela necelých pět světelných let od Britannie a patnáct světelných let od Země.

Grangera to zastihlo zcela nepřipraveného, když hlídkoval u Britannie a čekal na útok, ke kterému nikdy nedošlo. Kladivo místo toho dopadlo na Indiru.

„Připravte k-skok dvacet osm,“ rozkázal Granger.

„Pane, *ISS Colorado* hlásí potíže s kondenzátory. Na odstranění problému a dobití potřebují pět minut.“

Granger zavrtěl hlavou. „Ne, nechte je tady. Připravte k-skok.“

Ztráta *Colorada* zabolí, ale dalších pět minut zpoždění by bolelo víc. Navíc na bitvě moc nezmění, když se do ní místo osmatřiceti zapojí lodí jen sedmatřicet, obzvláště pokud s Rojem dorazila i jejich nová bitevní loď.

Bitevní lodě nebyly tak velké jako masivní orbitální stanice, které zničili nad Volari Tři – planetou, která se ukázala být domovským světem Dolmasijců – ale to jim na hrozivosti nijak neubíralo. Byly desetkrát větší než klasické mateřské lodě, poseté antihmotovými paprskovými věžemi a vybavené singulární zbraní, kterou Roji poskytli Rusové.

Celkem byly jen tři nebo čtyři – rozvědky se na tom stále nemohla shodnout – ale ať už by Roj nasadil tři nebo tři tisíce, výsledek bude vždy stejný – naprostá zkáza.

„Připraveni, pane,“ upozornil ho podporučík Prince.

„Proveďte.“

Obrazovka se znovu posunula a centrální hvězda Indira Prime se opět zvětšila. Ještě dva skoky, kterými překonají necelý světelný půlrok, a se zpožděním dorazí na bitvu svého života.

Nebo naleznou zpustošenou prázdnou planetu, záleželo jen na tom, jak velké to zpoždění bude.

„Na co myslíte?“ Komandér Proctorová pracovala u vědecké stanice a radila se s novým vědeckým týmem, zcela se ponořila do projektu, který v posledních týdnech spolykal veškerý její čas, ale teď se přesunula ke kapitánskému křeslu a sklonila se ke Grangerově uchu.

„Máme příliš velké zpoždění.“

Proctorová zasmušile přikývla. „A co když opravdu přiletíme příliš pozdě? Co uděláme pak? Zůstaneme a budeme bojovat? Počkáme na posily? Počkáme na Dolmasijce?“

„Když s nimi nebudeme bojovat tady, budeme s nimi muset bojovat nad jinou planetou,“ zabručel Granger. „Tohle místo je stejně dobré jako každé jiné, a pokud už planetu zpustošili, alespoň tím omezíme vedlejší škody.“

Proctorová ztišila hlas. „Ale pokud je planeta už ztracená, nebylo by moudřejší počkat, až sem dorazí Zingano?“

Granger zavrtěl hlavou. „To jste předtím neposlouchala? Toho zaměstnává nečekaný útok v soustavě Maori. Je to malý nájezd, jen čtyři rojové lodě, ale sem dorazí nejdřív za několik hodin.“

Jen čtyři lodě. Granger se v duchu uchechtl, že teď čtyři mateřské lodě Roje považují za *malý* nájezd. Před čtyřmi měsíci čtyři lodě málem zničily Zemi. I s vylepšenými obrannými systémy Zingano v bitvě s pouhými čtyřmi loděmi ztratí nejméně tucet lodí a desetitisíce mužů a žen.

„Neslyšela,“ zamračila se Proctorová. „Kdy k tomu došlo?“

„Asi před deseti minutami.“ Granger se na ni podíval. „Jste v pořádku, komandéře?“

Proctorová se rozhlédla po můstku, než zašeptala: „Myslím, že jsem na něco přišla. Tým a já.“

Granger se rozhlédl po můstku, prohlížel si důstojníky a další členy posádky. Proctorová každou osobu na palubě *Warriora* podrobila krevnímu testu, který měl odhalit infiltr-

VÍTĚZSTVÍ

rátory Roje, a přestože po doktoru Wyattovi a plukovníku Hanrahanovi žádného nenašli, Granger si stále dával pozor, aby o strategii IDF a výzkumu Proctorové před posádkou nemluvil. Test nemusel být stoprocentně spolehlivý a stále se mezi nimi mohli skrývat agenti Roje.

„Jen něco o základních mechanikách v komunikaci Roje. Jde tu o metaprostorové signály. Jsou kvantové povahy a používají gravitony. Kvantové částice.“

„Jistě.“ Nebyl si jistý, kam Proctorová míří.

„Ale u singularit to neplatí. Všechny rovnice o gravitačních vlnách, gravitačních singularitách, gravitačním cokoliv, tedy přinejmenším ve velkém měřítku, jsou obecně relativistické. Kvantová mechanika a obecná relativita – tahle dvě odvětví fyziky se dobře nemíchají. Víme o nich sedm set let a stále je plně nechápeme, ale Roj využívá obě dvě a se zničujícím účinkem.“

Pohyb na obrazovce upozornil na další k-skok. Už zbýval jen jeden.

„A?“ zabručel Granger.

„A to je v podstatě vše. Je to jen tušení. Udělala jsem pár experimentů a byla bych ráda, kdybyste se na ně později podíval. Některé výsledky jsou... zajímavé.“

„Připraveni na poslední k-skok, pane,“ otočil se k nim podporučík Prince.

Granger přikývl. Proctorová se stáhla ke stanici výkonného důstojníka, kde její zástupce poručík Diaz připravoval loď na bitvu. Když už je od boje dělil jen jeden skok, znovu se ujala svého místa. Kývla na taktický tým, který jí odpověděl stejně na znamení, že jsou připraveni.

Granger však věděl, že na bitvu nejste zcela připraveni nikdy. Jak se můžete připravit na ztrátu desítek tisíc lidí pod vaším velením? Na to si zvyknout nedokázal a doufal, že k tomu nikdy nedojde. Nestane se z něj jeho přezdívkou. *Zatracenej Katapult.*

„Proved'te,“ řekl Granger a posadil se.

Záběry na obrazovce se změnilly a vzdálenou hvězdu Indira Prime nahradila planeta.

Zdevastovaná planeta.

„Podporučíku?“ hlesl Granger.

Podporučík Prucha zavrtěl hlavou. „Planetární obrana mlčí. Na ostatních vojenských i civilních komunikačních kanálech všichni panikaří.“

„Většina hlavních měst byla zničena,“ doplnil od svých senzorů podporučík Diamond. „Flotila Roje se rozmístila na rovňkové orbite a zaměřuje se na menší populační centra. Tisíce koloniálních transportérů se pokouší dostat z orbity, ale pronásledují je rojové letouny.“

Znovu se musel rozhodovat, koho zachrání, za koho bude bojovat a za koho možná zemře. Stovky tisíc lidí na orbite, ze kterých bude další uprchlická vlna do sousedních hvězdných soustav? Nebo miliony lidí na povrchu, kteří buď umírají v plamenech, nebo je každou chvíli vypaří další exploze singularitní zbraně?

Sevřel opěrky sedadla, až mu zbělaly klouby. Měl toho dost. Z hrdla se mu vydral výkřik. Sevřel ruce v pěst a udeřil s nimi do konzole před sebou, která se utrhla a zarachotila na podlaze.

Všichni na můstku se lekli a podívali jeho směrem.

„Kde je sakra ta bitevní loď?“

Diamond se podíval na konzoli. „Čtyřicet pět celých dvacet čtyři stupňů zeměpisné délky a –“

Granger ho nenechal domluvit. „Pošlete ty souřadnice flotile,“ řekl s pohledem upřeným na zničenou planetu. „Připravte manévry Granger Omega Tři.“

Komandér Proctorová prudce vzhlédla, ve tváři se jí zračily obavy. „Kapitáne, s tím manévrem jsme si zatím jen pohrávali. Nikdy jsme ho nezkoušeli. Ani jsme neprovedli simulace. Jste si –“

VÍTĚZSTVÍ

„Tahle chvíle je na zkoušku stejně dobrá jako každá jiná,“ odsekl Granger a dál planoucím pohledem sledoval obrazovku.

Proctorová se hned dala do práce a vychrlila záplavu rozkazů. „Upozorněte posádku na palubách jedna až pět, ať se přesunou na vyšší paluby. Podporučíku Princi, plné zrychlení a kurz patnáct osm. Podporučíku Prucho, zkoordinujte s námi zbytek flotily.“

Přípravy byly hotové do minuty. Granger slabě cítil tah motorů, když se s nimi inerciální tlumiče dotlačené na hranici svých možností snažily držet krok. Zvýšený tah se přidal k neúprosné přitažlivosti planety a zvyšoval jejich rychlost na úroveň, na které se po obletu planety dostanou na širokou eliptickou orbitu.

Nejdřív však vysokou rychlostí minou bitevní loď, kdy *Warrior* poletí vpředu, aby zaštitil zbytek flotily.

Manévr Granger Omega Tři tomu říkal z dobrého důvodu. Mohl by být tou poslední věcí, kterou kdy udělá. Můstek se ponořil do hrobového ticha.

„Čas?“ zeptal se Granger.

„Šedesát sekund.“

„Vypněte trysky,“ rozkázal Granger. „Otočte náš laterárním záďovým zážehem. Ukažte jim naše břicho.“

„Hotovo, pane,“ řekl o chvíli později podporučík Prucha.

Granger zvedl hlavu ke komunikátoru. „Všem lodím, připravte se na mé znamení zahájit palbu. Zachovejte klid a řiďte se rozkazy.“ Podíval se na Proctorovou, která mu přikývnutím potvrdila, že je vše připravené. „Pokud to nezvládneme... bylo mi ctí s vámi sloužit.“ Granger se podíval na taktickou stanici, odkud ho s vážnými výrazy sledovalo deset důstojníků. „Já vám však nedovoluji zemřít, dokud ta zatracená krysomrdská loď nebude zničená. Na můj povel... pal!“

3.

NÁKLADNÍ LOŽ LUCKY BANDIT NÍZKÁ ORBITA, INDIRA, SEKTOR BRITANNIA

S vyplašenou Elsou a Thomasem to šklublo proti bezpečnostním pásům, když nákladní loď znovu poskočila. Poručík Rodriguez věděl, že kapitán opakovaně mění kurz, aby se vyhnul rojovým letounům a sutí, která vyletovala z desítek míst, kde singularitní zbraně drtily kontinent.

Když uklidnil děti, podíval se z kulatého okna, které mělo v prostoru pro pasažéry v průměru méně než půl metru. Atmosféra Indiry vypadala jako skořápka obklopující křehkou obléhanou planetu – skořápka, která se z jasně modré rychle měnila v odpudivě hnědou, jak na desítkách míst vybuchovala země. Prašných hřibů bylo tolik, že se ani nedaly spočítat, stoupaly do atmosféry a natahovaly se až do vesmíru.

Planeta krvácela.

Kolik lidí právě zemřelo? V uších mu stále zněl pláč nemocných dětí, když naposledy rychle procházel uprchlickým tábořem. Mlčely nyní? Pravděpodobně ne, protože Roj se nejprve zaměřoval na velká města a k malým uprchlickým tábořům se dostane, až budou z metropolí kouřící krátery. Do té doby však umlkne mnoho dalších dětí.

Rodriguez si přál, aby mohl plakat, ale zkáza byla příliš veliká, aby ji dokázal plně pochopit. Navíc už truchlil za svou

VÍTĚZSTVÍ

vlastní planetu Meridu. Truchlil za svou širší rodinu, domovské město a všechny, které znal.

Truchlil za svou ženu. Jak by ještě mohl truchlit za něco dalšího?

Nákladní loď sebou znovu šklubla. A znovu. A potřetí.

Rodriguez z toho poznal, že na ně útočí. Kapitán však řídil obchodní plavidlo a neměl žádné zkušenosti s uhýbáním před rojovými letouny. Rodriguez nemínil svěřit bezpečnost svých dětí pilotovi nákladní lodě. Rozepnul si pásy, propletl se mezi řadami sedadel a nohama pasažérů a běžel do kokpitu.

Když otevřel dveře, našel dva piloty, jak se spolu vztekle hádají. Stačil mu jediný pohled z okna, aby věděl, jak na tom jsou. Roj byl úplně všude. Pak se zamračil, když na senzorové obrazovce uviděl tři kontakty, které se blížily ze tří různých směrů.

Svírali je do kleští.

„Říkám ti, Avi, že s jejich rychlostí se nemůžeme měřit. Nemůžeme kolem nich jen tak proletět a doufat, že nás nechají na pokoji.“

Kopilot zavrtěl hlavou a zaklel. „Rafe, povídám ti, že je lepší dělat *něco* než *nic*. Vrátit se a přistát prostě nemůžeme!“

„Takže si chceš tipnout kurz a doufat, že na něm neproletíme kolem jejich letounu? Do hajzlu, už se na nás ti parchanti zaměřili tři!“

Rodriguez kopilotovi stiskl rameno. „Pánové, můžu něco říct?“

Kopilot, malý zavalitý chlap s krátkým knírkem, po něm střelil nebezpečným pohledem. „Vraťte se zpátky na sedadlo, pane. Občerstvení vám pošleme, až vymyslíme, jak tady nezařvat.“

Rodriguez se zamračil. „Podívejte, já –“

Kopilot se prudce otočil a pod vestou se mu udělala vyboulenina. „Znovu vás o to žádat nebudu. Běžte si sednout.“

Poručík Rodriguez se podíval na vybouleninu – mohla to

být pistole, ale spíš to viděl na tabatěrku – a pak zaklel, když pilot znovu změnil kurz.

„Vidíte tohle?“ Rodriguez ukázal na malý odznak připnutý na rameni pod epoletou. „Ta hořící křídla? Víte, co to znamená?“ Než mohl kopilot něco říct, udělal to za něj. „Pilot stíhacího letounu. A ta patnáctka vedle něj? Tipnete si?“

Zazněl kolizní alarm, jak je doháněl nejbližší rojový letoun. Pilot Raf zaklel a vypnul ho úderem pěsti.

„Sedneš si už, pilote, nebo tě k tomu mám přinutit?“ zavrčel kopilot Avi.

„To znamená, že za sebou mám patnáct orbitálních bitev s Krysomrdy.“ Rodriguez ukázal na hlavní okno. Vzdálený rojový letoun už byl vidět pouhým okem. „Takže jestli to chcete přežít, pustíte mě k řízení. *Hned.*“

Avi vypadal, že každou chvíli vyskočí a urve Rodriguezovi ruce. „To určitě, ty zsranej zběhu.“ Sáhl pod bundu a vytáhl pistoli. Rodriguez zaskřípal zuby, protože si byl doteď jistý, že kopilot jen blufuje. „Budu počítat do *jedny* –“

„Avi, zvedni se a pusť ho na svoje místo,“ řekl pilot a ukázel palcem ke dveřím kokpitu. „Takhle se na mě nedívej. Stejně jsi napůl opilej. Tak vstávej.“ Když Avi zaváhal a těkal pohledem mezi svou zbraní a Rodriguezem, Raf zopakoval: „Vstávej a běž, než uděláš díru do trupu. *Dělej.*“

Avi zabručel, zvedl se ze sedadla a odsupěl z kokpitu. Pilot se na něj na odchodu mračil.

„Žádný strach, ta pistole není nabitá,“ řekl Rodriguezovi, který se posadil na Aviho místo. „Jen se s ní předvádí. Asi si tím kompenzuje malýho ptáka. Tak ukážeš mi teď nějaké letecké kousky?“

„Přesně to mám v plánu.“ Rodriguez si prostudoval řízení. Podobalo se kokpitu stíhacího letounu, ale bylo tu dost odlišností, aby se na chvíli zarazil. „Za jak dlouho nás doženou?“

Pilot se podíval na senzorovou obrazovku. „První tu bude za dvacet sekund.“

VÍTĚZSTVÍ

„Jaké největší zrychlení tahle loď zvládne?“

„Inerciální tlumiče zvládnou dvě a půl gé.“

„Já se neptal na inerciální tlumiče. Jaké je maximální zrychlení?“

Pilot se krátce zamyslel. „Pět gé, ale to by naše pasažéry mohlo dost vyděsit.“

„To přežijí.“ Rodriguez přitáhl knipl na maximum a vypnul omezovač rychlosti. „Snad.“

Zážeh mu málem vyrazil dech. Za sebou slyšel křik svých dětí, když to s nimi smýklo proti bezpečnostním pásům, a mohl by přísahat, že slyšel i Aviho, když proletěl vzduchem a narazil do přepážky, ale záleželo jen na tom dostat je všechny do bezpečí. Pokud někde bylo.

„Pořád nás dohánějí a naše trajektorie je srovnaná s planetou...“ Pilot zbledl. „A letíme přímo do mračna vycházejícího z místa, kde bývalo New Bangalore.“

„Přeletíme těsně nad ním. Drž se.“

Nadouvající se mračno vyplnilo čelní okno. Zdálky působilo nehybně, ale jak se blížili, Rodriguez si uvědomil, že se stále rozšiřuje minimálně nadzvukovou rychlostí. Nutilo ho to přemýšlet, jak silný má nákladní loď plášť.

Pilot jako by mu četl myšlenky. „Jestli nás trefí něco většího než zrnko písku, je po nás.“

„Na to zrnko písku nepotřebujeme. A je to tady.“

Vletěli do mraku a nákladní loď se začala divoce otřásat, jak si s ní pohazovaly turbulence. Rodriguez po pár sekundách loď prudce strhl doleva, stále udržoval maximální rychlost a otáčel se, dokud neudělal téměř kompletní otočku.

Pilot chápavě přikývl. „Doufáš, že budou udržovat přímý kurz, zatímco my vyletíme na stejném místě, kde jsme do mraku vletěli?“

„Takový je plán.“

O chvíli později opustili mračno. Divoké otřesy ustaly, ale Rodriguez dál udržoval zničující zrychlení. Rychlý pohled

na senzory mu prozradil, že riskantní manévr částečně vyšel. Rojové letouny zmizely, patrně touhle dobou na opačné straně vylétaly z mračna, ale před nákladní lodí se teď tyčila nová noční můra.

Obří bitevní loď Roje v doprovodu dvou mateřských lodí.

Zelené antihmotové paprsky se zabodávaly do planety a ničily menší města a kolem gigantických lodí se třpytilo několik jasně zářících bodů – narůstajících singularit připravených k vypuštění.

„Jsme v hajzlu,“ vydechl pilot.

Senzory upozornily na něco divného. Rodriguez se na anomálii podíval. Ohromující rychlostí se blížila velká masa. Ne, nebyla to jednolitá masa, ale několik samostatných těles, která se přibližovala v těsném semknutí. Rozpadla se snad jedna mateřská loď?

Rafovy oči se při pohledu na sensorovou obrazovku rozšířily. „Je to, co si myslím?“

Rodriguez zkontroloval frekvence transpondérů. Byla to IDF plavidla semknutá v nejtěsnější formaci, jakou kdy viděl, a pohybovala se mnohem rychleji, než bylo u flotily bezpečné.

„Jo,“ zazubil se.

Dorazil Hrdina Země.

4.

KOKPIT STÍHAČÍHO LETOUNU X-25 INDIRA, SEKTOR BRITANNIA

Poručík Tyler „Ballsy“ Volz sevřel knípl. Kdyby nenosil letecké rukavice, určitě by viděl, jak mu zbělely klouby. Měl k tomu dobrý důvod, protože manévr Granger Omega Tři nikdy nenacvičovali. Poslední dobou nenacvičovali skoro nic.

Dokázal myslet jen na Fishtail. Navštěvoval ji každý den. Nebo spíš navštěvoval to, co ji nahradilo – samolibého agenta Roje. Její sarkasmus a uhlazené vystupování zmizely. Přišla o svůj nenucený šarm. Byla teď naprosto cizí... pokud zrovna nebyla pod sedativy.

„Všem letounům, připravte se ke startu. Dávejte si pozor. Nikdo z vás nikdy nestartoval v takové rychlosti a určitě jste nikdy nestartovali všichni najednou jako teď.“ Komandér Pierce naposledy zopakoval rozkazy pro všech sto padesát letounů. Každý z nich odstartuje přesně jednu třetinu sekundy po svém předchůdci. Přetížení bude zničující a rozestupy mezi letouny budou nepříjemně malé. Obří osmiové ingoty pod každým letounem navíc zdvojnásobí váhu každého stroje a omezí jeho manévrovací schopnosti.

Na chyby tu nebude místo.

Manévr Granger Omega Tři. Ta Omega seděla. Patrně to bude to poslední, co všichni udělají.

NICK WEBB

„Připravte se,“ zazněl mu ve sluchátkách hlas komandéra Pierce. „Pět sekund... tři, dva, jedna, START!“

Napravo od Volze začala řada stíhacích letounů vyletovat z obřích hangárových vrat, každou třetinu sekundy jeden stroj. Z větší části to měl na starost počítač, ale samotné manévrování ne. Když přišel Volzův čas, jeho trysky se zapnuly automaticky a on měl stěží dost času, aby příd' letounu natočil směrem k vratům a vesmíru za nimi.

O padesát sekund později byli všichni na pozicích a vytvořili velkou svatozář kolem *ISS Warrior*. Za obrovskou lodí s wolframovým pláštěm se mačkalo dalších třicet těžkých křižníků a společně mířily k planetě před nimi. Na orbitě nad zpusťošenu planetou se nacházela ta největší rojová loď, jakou kdy kdo z nich viděl. Byla jen malou tečkou, ale zvětšovala se.

„Všem letounům,“ ozval se znovu Piercův hlas. „Na můj povel vypusťte ingoty.“

Volz ještě jednou zkontroloval výpočty a ujistil se, že zaměřovací počítač je propojený s tryskami.

„Vypusťte je.“

Volze vmáčklo do sedadla, jak letoun prudce vyrazil kupředu a doprava, a pak ucítil, jak se osmiový ingot odpoví. O chvíli později zapnul zpětný tah, srovnal se s okrajem *Warriora* a obletěl ho. Protože neměli dost času, aby se mohli všichni vrátit do hangáru, a zůstat během průletu na ráně bylo zbytečné riziko, všechny letouny se stejně jako křižníky ukryly ve stínu *Warriora*.

Mohli se jen schovat a modlit.

5.

NÁKLADNÍ LOĎ LUCKY BANDIT NÍZKÁ ORBITA, INDIRA, SEKTOR BRITANNIA

Něco bylo příšerně špatně.

„Blíží se příliš rychle. To nedává smysl...“

Rodriguez studoval senzorovou obrazovku, zatímco nákladní loď naváděl na kurz, na kterém bude moci opustit orbitu a provést první k-skok.

„To je jedno,“ řekl pilot. „Hlavně ať zabaví ty parchanty, ať odsud můžeme zmizet. Nejde jen o nás, odletět se snaží tisíce dalších nákladních lodí a koloniálních transportérů.“

Obří bitevní loď náhle pokryly tisíce malých explozí.

„No to mě podrž!“ Rodriguez užasle sledoval, co se před ním děje.

Granger, se svou flotilou v těsném závěsu, *Warriora* natočil tak, aby bitevní lodi a dvěma jejím menším společníkům ukázal břicho. Ze stínu *Warriora* však vykukovaly stovky elektromagnetických věží flotily křižníků, kdy každá loď letěla tak, aby ji chránil trup vedoucího plavidla, ale zároveň měla nekrytý výhled na bitevní loď, na kterou vypálily několik nepřetržitých proudů vysokorychlostních střel.

Na masivní bitevní lodi došlo k tisícům malým explozím, ale i tak spolu se svými dvěma doprovodnými loděmi vypálila zničující salvu na *Warriora* a zasáhla jeho břicho desítkami

antihmotových paprsků. Rodriguez si ani nedokázal představit škody, ke kterým na spodních palubách došlo.

„To nebylo zlé, ale proletí kolem nich za necelých deset sekund. Nechápu, o co se snaží,“ zavrtěl Raf hlavou.

„Tak sleduj, protože já už to tuším,“ řekl Rodriguez a ukázal na senzory. Ty s obtížemi zaměřily více jak stovku malých projektilů, které letěly směrem od *Warriora*. Byly sice malé, ale tisíckrát větší než standardní střely z elektromagnetických děl a letěly rychlostí padesát kilometrů za sekundu.

Přilétající IDF flotila, stále zaštitěná *Warriorem*, dál bušila do bitevní lodi, několik plavidel obrátilo svou pozornost i na dvě mateřské lodě, ale Rodriguez už pochopil, že konvenční palba je jen zástěrka. O chvíli později jeho podezření potvrdily pronikavě jasné exploze.

Sto padesát explozí.

„To je neuvěřitelný.“ Raf nedokázal odtrhnout pohled od rozpadající se bitevní lodi. Po celé délce nepřátelského kolosu sto padesát obrovských děr chrlilo trosky, kouř a oheň. „To je neuvěřitelný,“ zopakoval tiše.

„To je Granger.“

Rodriguez prudce zrychlil. Když se teď rojová plavidla v jejich blízkosti plně soustředila jen na IDF flotilu, nabídla se mu perfektní šance vypadnout.

„Stejně to nemůžou vyhrát. Ta bitevní loď je pryč, ale na orbitě zůstalo víc jak dvacet mateřských lodí a Granger má jen šestatřicet plavidel. Navíc přilétá tak rychle, že ho to pošle rovnou do vnější soustavy, jestli do dvou minut nějakým zázrakem nezpomalí.“

Rodriguez zavrtěl hlavou. „On něco vymyslí. Vždycky něco vymyslí.“

Pilot se na něj chvíli jen nevěřičně díval, jako když ateista studuje zapáleného věřícího, ale pak pokrčil rameny a začal nastavovat kurz k místu, kde budou moct bezpečně provést k-

VÍTĚZSTVÍ

-skok. Nebo to spíš byl jeho záměr, než se znovu podíval na sensorovou obrazovku. „Jo, ale co udělá s *tímhle*?“

Rodriguez sledoval pilotův natažený prst.

Senzory jim hlásily další špatné zprávy.

6.

MŮSTEK, ISS WARRIOR INDIRA, SEKTOR BRITANNIA

Granger začínal svého rozkazu litovat. Manévr Granger Omega Tři na spodních palubách rozpoutal takovou zkázu, až se divoce otřásala celá loď. Obrovská bitevní loď a doprovodná plavidla do *Warriorova* břicha střílely vším, co měly, a trhaly spodní trup na kusy.

„Masivní výkyvy energie na bitevní lodi!“ zavolal do své konzole podporučík Diamond.

Granger přikývl a otočil se ke komandéru Proctorové. „Stav ingotů?“

„Vypuštění za deset sekund.“

Granger prostudoval údaje, které mu o bitevní lodi posílaly senzory, než mávl na komunikační stanici. „Rozkaz flotile – zaměřte se na doprovodná plavidla.“

„Rozkaz, pane,“ potvrdil podporučík Prucha.

O chvíli později ve stínu *Warriora* schovaná IDF flotila přeměrovala palbu na dvě mateřské lodě plující vedle bitevní lodě, kterou už pokrývaly tisíce malých explozí, jak jí trup prorážely střely z elektromagnetických děl. *Ti tři parchanti už to mají spočítané*, pomyslel si Granger.

Zaplatili za to však vysokou cenu. Můstek se prudce naklonil doprava, když několik antihmotových paprsků zasáhlo

VÍTĚZSTVÍ

jeden z hlavních inerciálních tlumičů. Tlumiče se nacházely minimálně pět palub od lodního břicha. Sakra, prořezaly se hluboko. Můstek se znovu nahnul a Granger si koutkem oka všiml, jak se mariňáci u vchodu snaží udržet na nohách.

V duchu odpočítával zbývající sekundy a Proctorová o chvíli později ohlásila: „Ingoty vypuštěny, dopad za pět sekund. Připravte se na přetočení.“

„Na obrazovku,“ rozkázal Granger a pevně sevřel opěrky, aby s ním tolik nezmítaly otřesy z neustávajícího bombardování antihmotovými paprsky. „Alespoň si užijeme představení.“

Jen co se obrazovka zaměřila na rojovou bitevní loď, která v marné snaze zničit blížící se hrozbu přesměrovala palbu na osmiové ingoty, v jejím trupu se za oslnivých explozí začaly objevovat zející díry. Každý osmiový ingot sice vážil jen několik tun, ale pohybovaly se tak rychle, že masivní plavidlo zasáhly s energií vyšší než sto megatunových jaderných hlavíc. Přestože byla nepřátelská loď dlouhá desítky kilometrů, takové energii odolat nedokázala.

Když *Warrior* bitevní loď rychlostí padesát kilometrů za sekundu míjel, přetočil se tak, aby dál kryl menší křižníky. Nepřátelské plavidlo se tou dobou už rozpadalo na stovky kouřících trosek.

Na můstku zazněly nadšené výkřiky a zavýskání a Granger si dnes poprvé dovolil náznak úsměvu. „Plný zpětný tah. Dvojnásobek bezpečného limitu. Dostaňte nás na orbitu, která nás zanese ke zbytku mateřských lodí.“

Komandér Proctorová vzhlédla od stavové obrazovky. „Těžké škody na spodních palubách, pane. Hlavní inerciální tlumiče jsou vyřazené. Mrtví na palubách šest a sedm.“ Její tvář se stáhla ve ztrápeném výrazu. „Málem se prořezali až do hlavní strojovny. Stačilo by pár vteřin a byl by s námi konec.“

„Jak velký tah zvládneme?“

Potřebovali znovu nabrat rychlost, protože jinak se budou dál vzdalovat od bitvy a zničené planety ponechané napospas osudu. Podle planetárních senzorů už Roj singularitami zničil desítky měst a zabil miliony lidí. Desítky milionů lidí. Stále však zbývalo několik větších měst a stovky menších osad, které bylo třeba ochránit.

„Záložní tlumiče zvládnou jen poloviční zatížení.“

„V tom případě plný tah a dvojnásobek bezpečného limitu záložních tlumičů.“ Granger zapnul lodní interkom. „Celé posádce, držte se, čeká nás drsná jízda.“ Pak si všiml, že Proctorová povytáhla obočí. „Zase,“ dodal.

Když naskočily brzdné trysky, smýklo to všemi proti pásům a pak je to zase vmáčklo zpátky do sedadel, jak se inerciální tlumiče snažily držet krok se zrychlením. Byli jako kyvadlo mezi dvěma extrémními vektory, které se snažili vybalancovat. Pláty v podlaze sténaly a Granger ze stěn slyšel skřípání namáhaného kovu. Kolik toho ještě *Stará dáma* vydrží?

Zavrtěl hlavou. *Zatraceně. Stará dáma* byla mrtvá, ležela na hlavní ulici v South Salt Lake City, kam doklouzala po svém ztroskotání. IDF inženýři se rozhodli, že tam zůstane, postavili kolem ní obrovské lešení a opravovali ji na místě. V plánu byla kompletní obnova, ale to potrvá ještě několik měsíců. Granger se však nemohl zbavit zvyku nazývat svou loď *Starou dámu*, i když to byl *Warrior*.

Od sensorové stanice zaslechl zasténání, které téměř okamžitě následovala tichá kletba Proctorové. Podíval se na ni. „Skoro se bojím zeptat...“

Proctorová vzhledla a ve tváři měla téměř rezignovaný výraz, jako by věděla, že tahle bitva bude její poslední. „Do soustavy právě skočily další dvě bitevní lodě. Jsou na záchytném kurzu a budou tu za pět minut.“

Dvacet mateřských lodí na orbitě, které pustošily planetu, naživu zůstávala méně než třetina obyvatel Indiry a přibýly další dvě bitevní lodě, se kterými si museli poradit. *Warrior*

VÍTĚZSTVÍ

byl vrak. Admirála Zingana zaměstnával jeho vlastní nájezd několik světelných daleko.

„Pane?“ Proctorová ho sledovala.

Granger si povzdechl. „Připravte k-skok.“

7.

MŮSTEK, ISS WARRIOR INDIRA, SEKTOR BRITANNIA

Můstek po rozkazu k provedení k-skoku ztichl. Podle toho, jak se na Grangera dívali, bylo jasné, že strategické stažení očekávali. Ustoupí a budou znovu bojovat jindy a jinde. Viděl jim na očích, že je to trápí, ale byli na to připravení. Na útěk.

Jenže Granger nikdy neustupoval a začínat s tím nemínil.

„Připravte k-skok na tyto souřadnice,“ řekl, když nařukal sadu čísel a poslal je kormidelníkovi.

Podporučík Prince se na ně podíval a konečně pochopil, co má Granger v plánu.

„Chystáte další průlet, pane?“

„Přesně tak, podporučíku.“ Granger se rozhlédl po můstku. „Nějaké námitky?“

Nikdo nepromluvil.

„Stojíme za vámi, kapitáne,“ řekla komandér Proctorová, ale on na ní poznal, že by ústup považovala za moudřejší. Granger však ji, Zingana i všechny ostatní kapitány na tohle téma poučoval víckrát, než dokázal spočítat. Zůstaňte a bojujte, aby Roj musel zaplatit za každou hvězdnou soustavu, kterou obsadí. Nikdy neustupujte. Neprojevujte slabost. Buď tohle, nebo před nimi budete ustupovat neustále.

Ne, Roj musel dostat lekci, že lidstvo se před ním nikdy ne-

VÍTĚZSTVÍ

skloní. Nakonec spočítají své ztráty a dojde jim, že nemůžou skutečně vyhrát, dokud lidi nevyhladí do posledního.

„Dobře.“

„Pane, pokud mohu, spodní trup je proražen na více jak třiceti místech. Strojovna je těžce poškozená. Naše stíhací letouny jsou zpátky v hangáru a žádný z nich není vybaven osmiovým ingotem. A vy nás chcete poslat do dalšího manévru Granger Omega Tři? Proti *dvěma* bitevním lodím? Určitě jsou tu i jiné možnosti.“

Granger si povzdechl. Samozřejmě měla pravdu, ale jiná možnost tu skutečně nebyla. „Pokud máte lepší nápad, komandéře, sem s ním.“

Jiného důstojníka by za to nechal vyvést z můstku, ale Proctorová ho zachránila víckrát, než dokázal spočítat. Přesto byl jejich vzájemný vztah v posledních dvou měsících napjatý. Od té doby, co se poručík Volz vrátil s pohřešovanou pilotkou Millerovou a tvrdil, že právě utekl před Rojem ovládaným Grangerem na druhé straně singularity. Proctorová Grangeru bránila, bránil ho i admirál Zingano, a přestože mu náčelník generálního štábu Norton ponechal velení, podezřívat ho nepřestali.

„Rozdělte flotilu na trojice a čtveřice a pošlete je proti rojovým lodím, které jsou rozptýlené na různých orbitách. Vydržíme tak déle a zničíme větší část jejich flotily. Pokud budeme mít štěstí, Zingano se ukáže dřív, než budeme všichni mrtví.“

Zachrání je admirál Zingano. Sakra, tohle přece byla *Grangerova* práce.

Opět měla pravdu a Granger nemínil nechat svou pýchu, aby bránila lepším šancím. To by udělal politik a on *nebyl* žádný zatracený politik. Nebyl Averyová. Nebo hůř, nebyl Isaacson.

„Udělejte to.“ Granger ukázal na taktickou stanici. „Přidělte cíle. Soustřeďte se na ty, které míří ke zbývajícím populačním centřům. Komandéře, připravte flotilu.“

NICK WEBB

Proctorová přikývla a soustředila se na rozdělení flotily a informování ostatních kapitánů. Pak se ohlédla. „Kde budeme my, pane?“

„Můj předchozí rozkaz trvá. Až se naše flotila rozptýlí, provedeme k-skok.“ Granger sledoval obrazovku, na které se od nich vzdalovala planeta, protože stále letěli na silně eliptickém kurzu. „Přímo na ty dvě bitevní lodě.“

Proctorová zaváhala. „Sami?“

„Sami.“

8.

NÁKLADNÍ LOĎ LUCKY BANDIT VYSOKÁ ORBITA, INDIRA, SEKTOR BRITANNIA

Poručík Rodriguez nevěřil vlastním očím. Před pár minutami sledoval, jak největší loď, kterou kdy viděl, chrlí oheň na bezbrannou planetu a pustoší celé kontinenty, a o chvíli později se ta samá loď rozpadala na kusy.

Bylo to neskutečné. Vždy si myslel, že historiky o Hrdinovi Země jsou přehnané a že chvála, které se mu dostávalo od jeho posádky a lidí, které zachránil, je příliš velká. Ty historiky však nebyly ničím v porovnání s tím, co právě viděl.

„Víš, my se odsud možná, ale opravdu jen možná dostaneme,“ řekl Rodriguez.

Pilot Raf pomalu přikývl, stále vyvalenýma očima sledoval zkázu obří bitevní loď. „Jo, myslím, že máš pravdu. Ale dál hlídej jejich letouny.“

Rodriguez přikývl a ukázal na bitevní loď, která se rozpadala na malé, do ruda rozžhavené kusy. „Podívej, letouny se odsud stahují. Proletíme tamtudy.“

„Chceš letět do krupobití trosek z té obludy?“

„Ne, ne. Ne skrz, ale jen dost blízko, abychom se vyhnuli letounům.“

Raf zavrtěl hlavou, ale pak se podíval na mračno blížících se rojových letounů a podvolil se. Rodriguez stočil *Lucky Bandit* k rozpadající se bitevní lodi. Stovky letounů brzy sply-

nuly s pozadím, když se přiblížili k jednomu z větších kusů vraku, který měl na délku dobrý kilometr.

„Jste příliš blízko,“ upozornil ho nervózně Raf.

„Jste v pohodě.“

Rodriguez přitáhl knipl a proletěl kolem kusu trupu. Ten k jeho překvapení náhle zmizel. Nevybuchl, jen zmizel v jasné bílém záblesku. Rodrigueze to světlo znal.

„Dávej pozor na –“

Chtěl Rafa varovat před singularitami, které byly tak malé, že jste je neviděli, dokud jste nebyli přímo u nich, ale bylo příliš pozdě. Jedna jim stála přímo v cestě, třpytivá a smrtící.

Kokpit na zlomek sekundy zaplavilo jasně bílé světlo a Rodrigueze mělo pocit, jako by schytl ránu do hlavy. Bojoval proti spánku, který mu sliboval věčný klid. Věděl, že každou chvíli omdlí, ale potřeboval zůstat vzhůru dost dlouho, aby nákladní loď dostal do bezpečí. Závisely na tom život jeho dětí.

Výhled z okna se změnil. Místo obřích trosek zničené bitevní lodě na pozadí Indiry viděl jen jeden velký pohybující se kus, který si přitahoval vír z kamenů, ledu, prachu a trosek, to vše se sráželo s masou v jeho středu.

Lucky Bandit tam padala také. Motory nefungovaly. Rodrigueze cítil, že ztrácí vědomí. Jako poslední viděl obří kouli ze stlačené hmoty, která vyplnila celé okno. Stovky kamenů zabubnovaly na trup jako krupobití, ale ani jejich neutuchající kakofonie nestačila, aby Rodrigueze udržela vzhůru.

9.

MŮSTEK, ISS WARRIOR INDIRA, SEKTOR BRITANNIA

„Čas?“ zeptal se Granger

„Dvě minuty, než srovnáme rychlost s přilétajícími bitevními loděmi, kapitáne,“ odpověděl podporučík Diamond.

Granger přikývl. „K-skok na jedné minutě. Zpomalíme po cestě, až skočíme. Získáme tak trochu času ke zhodnocení taktické situace.“

Proctorová se na něj podívala, jako by se ptala, co se tady může hodnotit. Přestože otázku nevyslovila nahlas, stejně na ni odpověděl.

„Stále netušíme, jaké mají ty bitevní lodě taktické výhody.“

„Myslíte kromě skutečnosti, že jsou stokrát větší než my, pane?“

Poznámku doprovázelo mrknutí naznačující, že šlo o vtip, ale Granger pokračoval, jako by ji neslyšel. Na humor tu teď nebylo místo, ani na ten šibeniční. „Klidně mohou mít slabinu, kterou bychom mohli využít, jen je musíme pořádně proske-
novat a prostudovat.“

„Vy si myslíte, že za jednu minutu dokážeme prostudovat schéma neznámé lodě a vymyslet, jak ji zničit? Něco jako větrací šachtu, do které bychom vystřelili a zničili tak hlavní reaktor?“

„Něco takového.“

„To je trochu klišé.“ Proctorová si prohlížela jeho tvář. „Nepamatujete si o těch bitevních lodích něco? Žádné vzpomínky?“

Poslední dobou ho Proctorová často zpovídala ohledně jeho Dovolené – tří dnů, které ztratil na palubě *Constitution*. Vzpomínky byly stále zamlžené a přispěl k tomu i dolmasijský vishgan Kharsa, který si pohrál s Grangerovou myslí a přesvědčil ho, že kdysi viděl domovský svět Roje. Ve skutečnosti však Dolmasijce přivedl k jejich domovskému světu a neplánovaně je osvobodil zpod nadvlády Roje. Dolmasijci však nebyli nejspolehlivější spojenci, a když je IDF požádalo o pomoc v bitvě, dostavili se jen zřídkka.

„Nic,“ zavrtěl Granger hlavou. „Vůbec si na ně nepamatuji.“ „Pane?“ přihlásil se o jeho pozornost podporučík Prince.

Granger si všiml, kolik uplynulo času. „Proveďte k-skok.“

Podporučík Prince spustil pohon, Granger ucítil výmluvné škusnutí a změna záběrů na obrazovce mu potvrdila, že k-skok proběhl úspěšně. Kvantové mechanismy jako k-skoky byly v blízkosti velkých gravitačních studní jako planety vždy trochu nepředvídatelné.

„Pokračujte ve zpomalování,“ řekl Granger. „Při přiblížení ty lodě kompletně proskenujte. Použijte všechny senzory. Neutronové, gamaradiační, infračervené, metaprostorové, kvantové – prostě všechny.“

„Jakou máme použít taktiku?“ Proctorová stála vzadu na můstku u své stanice a její tým tčkal pohledem mezi ní a Grangerem.

„Znovu jim ukažte břicho. Ta sekce lodě už je stejně poškozená. Posádka se evakuovala z palub jedna až pět, mám pravdu?“

„Ano, pane.“

„Rozšířte rozkaz k evakuaci až na palubu osm.“

Proctorová se tvářila frustrovaně. Bitva se na ní začínala podepisovat. *On* se na ní začínal podepisovat. „Pane, strojovna začíná na palubě sedm. Máme evakuovat i strojovnu?“

VÍTĚZSTVÍ

„Ne, inženýrské týmy zůstanou.“

„Pane, je velmi neobvyklé –“

„Na téhle bitvě není *nic* obvyklého, komandére, tak proč bych se tak měl chovat já?“ Proč mu odporovala před posádkou? Pokud na něj nepřestane tlačit, bude ji muset odvolat. Uprostřed bitvy si takové zpochybňování rozkazů nemohl dovolit.

Hluboko uvnitř však věděl, proč to dělá.

Když se poručík Volz vrátil singularitou, přivezl pohřešovanou pilotku Millerovou. Rojovou hmotou infikovaná Millerová pak ukázala na Grangera a označila ho za bývalého agenta Roje, čímž potvrdila Volzovo tvrzení, že na druhé straně singularity mluvil s Grangerem, který sloužil Roji.

Bylo vidět, že to Proctorovou trápí. Pochybovala o jeho rozkazech a u každého jeho rozhodnutí se musela ptát, jestli ho *stále* neovládá Roj. Granger potřeboval najít způsob, jak si znovu získat její plnou důvěru. Byla příliš cenný zdroj, aby o ni přišel, a pokud se brzy nesrovná, tak o ni přijde.

To slovo se mu drželo v mysli. *Zdroj*. Byla pro něj pouze zdroj? Další lidský kámen, kterým hodí po nepříteli? Další nástroj, který použije ke splnění mise a celkovému vítězství? Byla to pravda?

Granger sám byl nástroj. Všichni byli nástroje. Když došlo na přežití druhu, na jedinci nezáleželo. Každý z nich byl jen člen stáda a přenašeč genetických instrukcí, které nutí lidskou rasu zuřivě bojovat o život. Byli postradatelní, Proctorová i Granger. Musela to chápat.

„Všichni jsme jen kameny, komandére.“

Proctorová se mu podívala do očí. Bolest za tím pohledem mu prozradila, že tomu rozumí.

„Ano, pane,“ přikývla stroze.

„A spojte se s CAGem, že potřebuji další lidské kameny.“